

Publicerad 2007-11-06 20:46 av Nemona

fdjsklmn

Infrarött

Leo tycker att jag hade passat vägg i vägg med honom
(med lite halvsneda tänder)
men jag har börjat skjuta mot tiden

de var ju så tyngda förr

Miljontals lyckorus, de kunde stilla både hunger och vattendrag
taket sluttar och plötsligt från någonstans ovanför golvet: trettiotvå flavours

avskräckas av rödsprängda ögon?
Känner ingen doft (än)
vågar du försöka och falla?
I centrum mellan läppar och tänder-
provocerad till det yttersta, ute efter ärren
på ett obarmhärtigt vis av primitiv glädje inifrån

<I>Kanske har jag aldrig fallit eftersom jag aldrig behövt vara the one who tries</I>

Det är äkta och oäkta. Guld och koppar. Jag och de. Han och de.

Visst, jag såg honom krossa alla glas från andra hyllan i deras kök
i förtvivlan. Den desperationen man får av violett, och ultraviolett
infrarött..

Reklamkompositioner; nutida frekvenser, ditten & datten och här åker de till prag och återvänder
dör lite långsamt (en i sänder) va?

Vem la mig i nåns händer.-Gift, ett dödligt blodsgift

Preventivdrycker jadå.

Vin på golvet..att bli buren över en bro och tappa ena sandaletten. Farväääl!
ropar man med näsdukar.

Varför tusan då? Det är inte förrän ni göms i jorden ni kan frigöras åt luften igen, ja du vet vilken frihet jag
talar om: den där suget försvinner och därpå behovet att reducera, minns:

fingrarna gör dig eteriell

och så denna pojke:

Han har varit i halva världen
(det syns på hans väggar och ansikte)
I skogen började insikten; de hade mötts och talat om mig & prinsen.
han hade andan i halsen och hade rusat fort.

harklar – utbyter blickar med hennes dubbelgångare i skinnfåtöljen- fortsätter:

När det är så kallt att vi huttrar hoppar vi på cyklarna och bestämmer oss för att sticka iväg
don't wanna go to sleep, stan är full av trafikljus och
jag kan cykla så långt jag vill utan att stanna,
jag vet att hon hade följt med hela vägen

september: vi var vänner tills halva klädseln var kvar och han var innanför och utanför och allt var [tomt]
jag ler + flödar tysta tårar under min kapuschong och ser upp i scenljuset.

såg på dem och tänkte : men det är ju precis såhär det ska vara / alla följde upp
Vi vill mest dit, skitsamma om det regnar
och kvällens bakomliggande tragik stormade sinnet

fan, det var trevligt ikväll men back to reality: vi håller på att gå under och dras med alldeles för lätt. \"Jag
har ju glömt bort tonfallet i hans röst under dessa år!!\"

<I>sen började det underbara... och helvetet</I>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nemona med Poeter.se id #7377 innehar upphovsrätten